

РЕШЕНИЕ

№ 4846

гр. София, 15.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в открито заседание на 17.04.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Велина Димитрова, като разгледа дело номер **14401** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 118, ал. 2 от КСО.

Образувано е по жалба от Ц. Г. А. срещу решение № 66/20.11.2012 г. на управителя на Националния осигурителен институт. С посоченото решение е отхвърлена като неоснователна жалбата на Ц. Г. А. срещу разпореждане № [ЕГН], изх. № 94Ц1-253-1/14.08.2012 г.

В жалбата се поддържа, че актът е постановен в противоречие с материалноправни норми - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Искане за отмяната на решението.

Ответникът – управителят на Националния осигурителен институт изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорения административен акт и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

От събраните по делото доказателства се установява, че с решение на директора на областно подразделение «Пенсии» - А. в Република Г. към учредението за обществено осигуряване на Република Г., на Ц. Г. А. е отпусната пенсия поради тежка инвалидност за общо заболяване от 07.07.2010 г. до 06.09.2010 г. и пенсия за обикновена инвалидност от общо заболяване поради същата причина от 08.09.2010 г. до 30.09.2012 г., когато трябва да мине на контролен преглед, в размер на 100% от пълната пенсия. Решението е било издадено във връзка с подадена молба от Ц. Г. А.

№ 149753/07.09.2010 г., рег. № 7722186, за отпускането на пенсия поради инвалидност на основание регламентите на общността № 883/2004 г. и 987/2009 г. С формуляр № 94Ц1-253-1/29.11.2010 ч. гръцката компетентна инстанция е уведомила българските органи по пенсионно осигуряване, че лицето е подало заявление за отпускане на лична пенсия за инвалидност на 07.09.2010 г. От гръцката институция се посочва, че формуляр Е 204 «Проучване на инвалидност» и удостоверен гръцки стаж с формуляр Е 205 и Е 213 «Подробен медицински доклад» ще бъдат изпратени допълнително. От събраните по делото доказателства се установява, това е и обстоятелство, по което страните не спорят, че формуляри Е 204 и Е 205 са постъпили при българските пенсионни органи на 04.01.2012 г. От събраните по делото доказателства се установява, че със заявление от 21.01.2012 г. лицето е уведомило, че се е завърнало да живее в Република Б.. С писмо от 13.03.2012 г. в ТЕЛК е била изпратена и постъпилата по-късно гръцка медицинска документация и формуляр Е 213, като ТЕЛК е била уведомена и за промяната на местоживеенето на лицето. На 05.06.2012 г. Ц. Г. А. е представила пред органите по пенсионно осигуряване експертно решение на ТЕЛК № 1116/04.06.2012 г., с което ѝ се определят 74 на сто трайно намалена работоспособност при дата на инвалидизиране 01.06.2012 г. и пожизнен срок на инвалидността, като от събраните по делото доказателства не се установява това решение да е било обжалвано. Именно датата 01.06.2012 г. се определя като дата на инвалидизиране и е датата, от която на лицето се определя лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване с разпореждане № [ЕГН]/01.08.2012 г., издадено от ръководител «Пенсионно осигуряване». Посоченото разпореждане в съответствие с чл. 117, ал. 4 от КСО е обжалвано пред управителя на Националния осигурителен институт, който с решение № 66/20.11.2012 г. е отхвърлил като неоснователна жалбата на Ц. Г. А. срещу разпореждане № [ЕГН], изх. № 94Ц1-253-1/14.08.2012 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, подадена е от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е решението на управителя на Националния осигурителен институт. Съгласно чл. 117, ал. 4 от КСО разпорежданията за пенсии, отпуснати по международни спогодби могат да се обжалват пред управителя на НОИ. Следователно по отношение на тези административни актове законодателят е предвидил произнасяне с решение на управителя на НОИ. Предмет на настоящия спор е именно решение на управителя на НОИ. Спор между страните по отношение на фактите не съществува, в тази връзка и оплакване по отношение на фактите, така както същите са били установени от решаващия административен орган не се съдържа и в жалбата, както и в представените от жалбоподателя писмени бележки. Спорът между страните е относно датата на отпускане на личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване, като лицето претендира, че датата на отпускане на пенсията следва да бъде датата на подаване на заявлението за отпускане на пенсия в гръцката компетентна институция, която дата е 07.09.2010 г., а не датата, определена от ТЕЛК като дата на инвалидизиране, а именно 01.06.2012 г.

При така установената фактическа обстановка, а именно подадено заявление за отпускане на пенсия за инвалидност поради общо заболяване, постановено решение

от пенсионните власти на Република Г., завръщане на лицето в Република Б., спрямо жалбоподателя в производството пред настоящата инстанция се обуславя приложимостта на Регламент ЕО 883/2004 г. на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 г. за координация на системите за социално осигуряване. Персоналният обхват на регламента е определен в чл. 2, параграф 1, като съгласно посочения текст настоящият регламент се прилага към граждани на държава членка, които са или са били подчинени на законодателството на една или повече държави членки, като материалният обхват на регламента е определен в чл. 3, параграф 1, като съобразно чл. 3, параграф 1, б. „в” настоящият регламент се прилага към всички законодателства относно обезщетенията за инвалидност. С оглед също така на установената фактическа обстановка се предпоставя приложимостта на чл. 46, параграф 1 от регламента. Съгласно чл. 46, параграф 1 от регламента лице, което последователно или алтернативно е било подчинено на законодателството на две или повече държави членки, от които поне едно не е законодателство тип А, има право на обезщетения по глава 5, която се прилага, като се отчита параграф 3. Съгласно чл. 44, параграф 1 от регламента за целите на тази глава законодателство тип А означава всяко законодателство, съгласно което размерът на обезщетенията за инвалидност не зависи от продължителността на осигурителните периоди или от периода на пребиваване и което е включено изрично в приложение VI от компетентната държава, а законодателство тип „Б” е всяко друго законодателство. В процесния случай предвид обстоятелството, че законодателството на Република Б. не е включено в приложение VI към регламента, то същото несъмнено не може да се определи като законодателство тип А, а като всяко друго законодателство би следвало да се определи като законодателство тип Б. В съответствие с това обстоятелство се обуславя и приложимостта за процесния случай на чл. 46, параграф 1 от регламента, който препраща за правото на обезщетение съответно към глава V, при отчитането на параграф 3 на чл. 46. Приложимата разпоредба от глава V е тази на чл. 50, параграф 1, съгласно която всички компетентни институции определят правото на обезщетение, съгласно всички законодателства на държавите членки, на които заинтересованото лице е подчинено при подаване на заявление за отпускане на пенсия, освен ако заинтересованото лице изрично поиска отлагане на отпускане за обезщетения за старост съгласно законодателството на една или повече държави. Съотнесено към процесния случай правилото на чл. 50, параграф 1 от регламента предполага, че правото на обезщетение, в процесния случай правото на отпускане на пенсия за инвалидност поради общо заболяване се подчинява на действащото право на тази държава-членка, в която е подадено заявлението за отпускане на пенсията за инвалидност поради общо заболяване. В тази връзка и при наличието на представени на българските пенсионни власти решение за ТЕЛК на лицето, то и правото на пенсия, включително началния момент на пенсията ще се определи съобразно българското национално право. Съгласно чл. 73, вр. чл. 71 и чл. 72 от КСО за лицата, които са изгубили 50 и над 50 на сто работоспособността, право на пенсия за инвалидност се поражда от датата на инвалидизиране, която пък се определя от решението на съответната ТЕЛК – в процесния случай това е датата 01.06.2012 г. Действително, съобразно чл. 46, параграф 1 от регламента правилата на глава V от регламента следва да се прилагат и при съобразяване на чл. 46, параграф 3 от регламента. Съгласно посочения текст решението, прието от институция на държава членка относно степента на инвалидност на молителя е задължително за институцията на всяка друга

държава членка, при условие, че съответствието между законодателството относно степента на инвалидност в тези държави членки е признато в приложение VII. В процесния случай това обстоятелство не е налице, доколкото в посоченото приложение VII не е налице признаване на съответствието между законодателствата на Република Б. и на Република Г. относно степента на инвалидност. В действителност, именно това обстоятелство, а именно наличието на параграф 3 на чл. 46 от регламента е аргумент в насока на обстоятелството, че правото на обезщетение, в процесния случай правото на пенсия за инвалидност поради общо заболяване се определя от българското национално право. При постановяване на настоящото решение съдебната инстанция съобразява и обстоятелството, че решението на ТЕЛК, с което се определя датата на инвалидизиране на Ц. Г. А. не е било предмет на съдебен контрол за законосъобразност. В съответствие с изложеното и решението на управителя на Националния осигурителен институт се определя като законосъобразно. В съответствие с чл. 118, ал. 2 от КСО, вр. чл. 168, ал. 1 от АПК съдът дължи произнасяне и по въпроса дали обжалваният акт е издаден от компетентен орган. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган – съгласно чл. 117, ал. 4 от КСО разпорежданията за пенсии, отпуснати по международни спогодби, могат да се обжалват пред управителя на Националния осигурителен институт в тримесечен срок от получаването им. Следователно, при издаването на обжалвания акт не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, актът съдържа мотиви - в обстоятелствената му част има позоваване на правнорелевантните факти, а удостоверяващите ги доказателства са приложени към административната преписка, издаден е от компетентен орган. Изложените фактически предпоставки за извършената преценка и цитираното правно основание, позволяват да се извърши контрол за законосъобразност на волеизявлението на административния орган. По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена. Като съобрази направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Ц. Г. А. срещу Решение № 66/20.11.2012 г. на управителя на Националния осигурителен институт, като неоснователно.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ